

Thanh Thúy ‘không về nước hát sinh kế’

11 tháng 12, 2012

http://www.bbc.com/vietnamese/vietnam/2012/12/121211_phong_van_thanh_thuy.shtml



Ca sỹ Thanh Thúy trong một show diễn tại San Diego.

Nữ ca sỹ nổi tiếng từ thập niên 1960 sống tại Hoa Kỳ nói chưa đúng lúc để về Việt Nam và rằng đã qua thời hát sinh kế .

Trong cuộc phỏng vấn với BBC tại California mới đây, ca sỹ từng ngự trị trên các làn sóng phát thanh cũng như truyền hình tại miền Nam Việt Nam cũng như các phòng trà từ thập thập niên 1960 cũng nói về ca khúc Ướt Mi mà nhạc sỹ Trịnh Công Sơn viết tặng cho mình.

Thanh Thúy: Tôi bắt đầu đi hát vào cuối năm 15 tuổi. Ra hát một thời gian rất ngắn thì khán giả biết đến. Tôi hát các bài của Phạm Duy, Anh Bằng, Văn Phụng, Văn Cao, Trúc Phương, Lam Phương, nói chung là hát ca khúc của nhiều nhạc sỹ chứ không chỉ tác phẩm của riêng ai cả.

BBC: *Và nhạc sỹ huyền thoại Trịnh Công Sơn cũng đã viết tác phẩm cho riêng bà?*

‘Ướt mi’ là bài Trịnh Công Sơn viết tặng cho tôi và sau đó là bài ‘Thương một người’. Thực ra chính Trịnh Công Sơn nói trên báo chí như vậy chứ tôi lúc đó cũng chỉ nghĩ là một người viết nhạc và đưa cho tôi hát. Thực ra lúc đó Trịnh Công Sơn cũng chưa có nổi tiếng lắm và còn trẻ. Tôi và Trịnh Công Sơn cũng chỉ là tình nghệ sỹ thôi, như bạn thôi.

BBC: *Bà biểu diễn ở những điểm nào và không khí tại những nơi đó ra sao trong bối cảnh lính Mỹ đã hiện diện tại Sài Gòn?*

Thực ra có quá nhiều nơi tôi tới hát, trong đó có phòng trà Anh Vũ, Kim Diệp, Tự Do, rồi các đại nhạc hội, nhưng tôi không có đi hát các club của Mỹ. Thực ra lính Mỹ họ có chỗ riêng của họ chứ người ta biết đến Thanh Thúy là qua các phòng trà nơi khán thính giả là người Việt. Sau này tôi có hát tại Queen Bee, International là những câu lạc bộ có không quân Mỹ tới đó cùng với sỹ quan Việt Nam để nghe.

BBC: Vào ngày 30 tháng 4 năm 1975 bà rời Sài Gòn?

Chồng tôi là trung tá không quân, Quân lực Việt Nam Cộng hòa và mấy người trong gia đình cũng là nhà binh nên thấy rằng không thể ở lại được. Nếu ở lại chắc cũng không có ngày hôm nay. Bị kẹt lại lúc đó thì chẳng biết giờ này như thế nào. Chồng tôi là phi công lái chiến đấu cơ thì thế nào cũng phải đi học tập, rồi gia đình sẽ như thế nào, thì mình nghĩ có lẽ cũng sẽ khổ như bao người khác vậy.



Ca sỹ Thanh Thúy

BBC: Khi qua Hoa Kỳ rồi thì việc quay lại sân khấu của bà có khó khăn gì hay không?

Tôi được may mắn ở chỗ là qua Hoa Kỳ được vài tháng hoặc một năm gì đó thì được mời đi hát trở lại và được khán giả đón nhận rất thân tình, thậm chí họ còn thương mình hơn hồi mình còn ở Việt Nam nữa. Người nghe phần nhiều vẫn thích những nhạc phẩm cũ, đưa họ trở lại những kỷ niệm, một thời rất huy hoàng ở Việt Nam.

Sau này thì tham gia làm việc thiện nhiều hơn chứ không đi hát sinh kế nữa. Giai đoạn hát sinh kế đã qua và nay tôi hát và tham gia các hoạt động từ thiện.

BBC: Được biết là bà nhiều lần được mời về Việt Nam diễn nhưng không nhận lời. Vì sao vậy?

Bên đó mời mình về và trả tiền để hát các show, nhưng mình thì chỉ muốn làm các việc thiện. Hơn nữa mình chưa có chuẩn bị để về.

BBC: Có nhiều người hâm mộ tiếng hát Thanh Thúy ở trong nước, năm nay đã 37 năm kể từ ngày bà rời Việt Nam. Bà có nghĩ rằng sau quãng thời gian đó thì bà có thể quên đi quá khứ và trở về nước?

Khán thính giả ở Việt Nam vẫn thương mến mình, vẫn muốn mình về nhưng thực sự mà nói thì chưa đúng lúc để về. Về hát bây giờ mà bị kiểm duyệt hoặc này kia thì mình đâu có muốn như vậy. Nhiều người về diễn tại Việt Nam qua đây lại đều nói vậy.

Mỗi lần hát phải đưa tên bài hát, được kiểm duyệt rồi mới hát. Khi về mà không bị kiểm duyệt hay không bị ràng buộc gì với chính quyền thì mình mới về chứ. Còn nếu bị kiểm duyệt thì mình đâu có thích về làm gì.

BBC: Nhưng nhiều ca sỹ tại Hoa Kỳ đã về Việt Nam biểu diễn. Bà có nghĩ là họ sai lầm?

Tôi không nghĩ họ sai. Mỗi người có một hoàn cảnh. Hoàn cảnh của mình thì mình nói về mình còn mình không nói về người khác. Phải thú thật là bên này người ta đã mời rất nhiều show nhưng tôi đã từ chối vì mình bây giờ chỉ muốn đi làm những việc giúp cho những người kém may mắn, những người bất hạnh hoặc những việc gì đó xảy ra ở Việt Nam mà mình cảm thấy không thể không giúp được.

Mình không có đi hát để sinh kế nữa. Còn những người khác họ về thì mình không dám ý kiến. Mỗi người một hoàn cảnh. Có thể họ về vì vấn đề gì đó mình không biết. Mình không dám nói nhiều về vấn đề đó